

A könyvtár húsz év múlva

– készült a Dunaharaszti Városi Könyvtár pályázatára –

A hűvös szél és a szemerkélő eső alig zavarta őt. A kora tavasz reménysége töltötte el a világot. Eszter a mellén összefogta a kabátját és ment, ment gondolataiba merülve. Nem bánta, hogy gyalog jött – a külvilág kavargott körülötte ő pedig csak lassan, fokozatosan tudta beengedni az ingereket.

A HÉV bizony semmit sem változott húsz év alatt. Talán még a menetideje is pont ennyi volt ide, Dunaharasztiába, bár ebben nem volt teljesen biztos. Tizennégy volt, amikor elköltöztek innen és azóta nem sokat járt erre. Furcsa volt, hogy épp lakást nézni jött vissza. Kár, hogy Zsolti nem tudott vele tartani és egyedül kell majd beszélnie a tulajdonossal.

Ismeretlen üzletek sorakoztak végig a Fő úton. Épült néhány emeletes ház is, de mégis minden nagyon kicsinek tűnt – talán azért, mert ő lett nagyobb. Szinte észre sem vette s már a Baktay térnél járt. Ó, hát itt lett egy rendőrlámpa – futott át rajta egy halvány mosoly. Igen, a forgalom is jóval kisebb volt régen, már amennyire nem csálnak az emlékei. Átment a vasúti aluljárón, a Petőfi szobor körül ugyanolyan kis zászlók tarkállottak, amilyeneket ők is csináltak az óvodában. Na, a ligeti templom is elkészült – állapította meg. Amikor elköltöztek, még jócskán épült, a kisöccsei rendszeresen bámulták a darukat, munkagépeket...

Nemsokára megtalálta a lakást, amelyet a hirdetésben látott. Egész jó volt. Méretében, árban is megfelelt. Persze így, hogy Zsolti nem jött el, újra ki kell jönniük, még egyszer megnézni. A fiatal házaspár fellángoló, de mindig megbocsátó haragjával gondolt arra, hogy megint túlórázik a férje. Jó, hogy Zsolti megkapta ezt a machine learning szakértői állást Soroksáron, enélkül nem is mertek volna hazaköltözni Londonból. Nagy döntés volt és bár kettőjük közül Eszter akarta jobban, néha mélységes bizonytalanság lett úrrá rajta. Kint nem ment semmire magyar-angol szakos diplomájával és nem akart örökre távol maradni a családjától, barátaitól. Mégis, ha rágondolt, hogy mekkora döntéseket kell mostanában szinte naponta hoznia, összeszorult a torka. Neki még nem volt állása, a tanítástól tartott egy kicsit. Ráadásul abban sem voltak biztosak, hogy Magyarországon hol telepedjenek le. Szülők, barátok szerteszét – Eszter is, Zsolti is több helyen élt már, mindenhova odagyökerezett egy kicsit.

Azt hitte, ha eljön Harasztiába, csupa szép emlék bukkan majd felszínre és ez így is volt – mégis nyugtalanság, már-már idegesség lett úrrá rajta. Csavargott egy kicsit a mellékutcákban. A házak előtt nyíltak az ibolyák. Mi lehet vajon a szomszéd Zsófikával? Az ő diófájuk legalsó ágán ültek hosszú nyári délutánokon és csicseregtek, csicseregtek, ahogy azt időtlen idők óta teszik a kislányok és a verebek. „Öribarik” voltak – vajon ma is így mondják ezt még a gyerekek? Tényleg, mintha Zsófi posztolt volna egy kisbabás képet, ezek szerint már van gyereke. Vagy az a Petrik Zsófi volt, a gimiből? Mindegy végülis, úgysem lenne már közös témájuk. Eszter érezte, hogy megfeszülnek az izmai és gyorsulnak a léptei. Most már több mint egy éve várták, hogy egyszer náluk is megjelenjen a két csík a teszten. Nagyon félt. A vizsgálatoktól, az eredménytől, a kudarcoktól. Legesleginkább a bizonytalanságtól. Tudatosan próbálta elterelni a gondolatait.

Valahogyan visszaért a Baktay térre. A posta még megvan. És a könyvtár is - állapította meg. Hányszor járt itt gyermekkorában... Már anyu is nevetett, hogy heti kétszer kell mennie kölcsönözni

Eszternek, olyan gyorsan olvas. Akkor még nem mert egyedül elmenni a könyvtárba, anyut kérlelte, hogy menjenek együtt. Rengeteget olvasott, az nyugtatta meg. Háromszor olvasta végig a Rumini nyolc kötetét és sírt, amikor kiderült, hogy nem lesz kilencedik – a csalódás íze a mai napig emlékezett.

Az alsós tanító nénije örült, hogy olvas, nem bánta, ha elővette órán is a könyvét. Bezzeg felsőben, az a banya! Majdnem megutáltatta vele az irodalmat! Hát még amikor beírta a tájékoztatójába, hogy „Irodalomórán olvasott.” – mosolygott magában Eszter és ez a megszelídült emlék végre megnyugtatta. Szerencsére nem tudta elvenni a kedvét.

Nagy késztetést érzett, hogy benézzen a könyvtárba. Kicsit tartott is tőle, milyen érzés lesz, de azzal a megnyugtató tudattal, hogy úgysem ismeri őt senki, végül benyitott. Köszönt és zavartan motyogott valamit holmi elfelejtett olvasójegyről. Maga sem tudta miért érezte ennek szükségét. Talán megzavarta, hogy ismerősnek látja az egyik könyvtárost és nem tudta eldönteni, hogy valóban itt dolgozott-e már húsz évvel ezelőtt is, vagy ezt csak magának magyarázza be.

Hát itt minden máshol van, és itt is, mennyivel kisebbnek tűnik minden! – csodálkozott. Sokat járt ő a Szabó Ervinbe az egyetem alatt, néha a London Library-be is ellátogatott, bár ott mindig elveszettnek érezte magát. Gyorsan el akart bújni az egyébként barátságos tekintetek elől. Hogy valami fogódzót találjon magának, a gyerekkönyvek között kezdett kutakodni. Megtalálta a régi kedvenceit és hogy ne keltesen feltűnést, úgy tett, mint aki nagyon keres valamit. Azt, hogy nem állt meg az idő, leginkább az jelezte, hogy rengeteg új könyv volt a polcon, olyanok, amelyeket ő már nem ismert.

Eszébe jutott, hogy régen videotéka is működött itt, talicskaszámra hordták haza a hangoskönyveket. Főleg az iker öccsei hallgatták a hosszú autóutakon, hogy ne nyűglódjának. Gyorsan körülnézett és már a kérdésfeltevésen is mosolyogva nyugtázta, hogy nyilván megszűnt. Már gyerekkorában is viccesnek találta, hogy miért kell tulajdonképpen egy adathordozón található *file*-ért elsétálni egy adott fizikai helyre, még akkor is, ha az éppen a könyvtár. Akkor persze még nem volt majdnem minden autóban „okos” zenelejátszó. Ráadásul még gimiben is torrenteztek a fiúk a suliban, de szerencsére már elég régóta elterjedtek a legális filmnéző portálok, ahol potom összegért megnézheti, meghallgathatja az ember azt, ami érdekli.

Úgy tűnik, más területen is változott a könyvtár a korról. „E-könyv letöltési hely” lógott a felirat egy számítógép fölött. „Ha a könyvtár állományában nem szerepel az a könyv, amit keres, az olvasójegye segítségével itt kedvezményesen letöltheti magának a megfelelő tartalmat e-könyv formájában.” Eszter mosolyogva figyelte, ahogy az egyik látogató lecsipogtatja a plasztikkártya formátumú olvasójegyet és rácsatlakoztatja a gépre az olvasóját.

„Segíthetek valamiben?” – kérdezte ekkor egy kedves hang. „Őő... csak nézelődöm” – felelte Eszter és próbált újra úgy tenni, mint aki tényleg csak nézelődik.

Végre elszánta magát, hogy hazainduljon, és próbált úgy elköszönni, hogy a legkevésbé vonzza magára az érdeklődő tekinteteket. Amikor kiért, még visszanézett és az ajtóra ragasztott sok színes kiírásra esett a pillantása. „Könyvtárost keresünk” – akadt meg a szeme az egyik lapon. Már el is fordította a fejét, hiszen csak megszokásból nézelődött, de amikor megértette a kiírás értelmét, gyorsan visszakapta a fejét. Pár másodpercig gondolkodott, majd kapkodva előkereste a mobilját és befotózta a hirdetést. Ellenőrizte, hogy olvasható-e a fényképen az email-cím és a telefonszám, majd

gyors és határozott léptekkel elindult a HÉV felé. Összefogta a kabátját a mellén, a külvilág kavargott körülötte, de ő szinte semmit nem engedett abból be a lelkébe.

Az ideiglenes otthonukba megérkezve odébb pakolt néhány dobozt, bepakolta a reggelről ottmaradt kávéscsészéket a mosogatóba, hogy le tudjon ülni az asztalhoz, majd a gépén előkereste a „CV-k” könyvtárat és egy gyorsan megfogalmazott üzenet kíséretében el is küldte a hirdetésben látott email címre. Izgatottan várta haza Zsoltit.

Dunaharaszti, 2018. szeptember 14.

Horváthné Angyal Boglárka